

рекламации безъ намаление, и раздробяване на търга на голѣмитѣ доставки, отъ което имамъ особенъ интересъ.

З. — За рекламациитѣ ти казахъ, а за останалото, ще се опитамъ пакъ да направя нѣщо.

Б. — Тогава . . . — Иска да се сбoguва.

З. — Не. Ще излѣза и азъ. Ще те изпратя. — Излизатъ презъ свода, отъ гдето следъ малко влизатъ Магда и госпожа Иванка.

М. — Чу ли? Митко се знае вече кжде е, и господинъ Боровъ иска да му помогне и да го запази.

И. — Чухъ. Всичко чухъ. — Следъ малко идва откъмъ свода госпожа Роза.

М. — На Роза: — Отъ кога искахъ да те видя госпожа Роза. Да чуя нѣмашъ ли нѣкое по-подробно съобщение за нашия Митко отъ мъжа си, за което му бѣше писала.

Р. — Тъкмо затова се отбихъ у васъ, да ви кажа. Мжжъ ми пише, че е далечъ отъ бригадата, въ която се числи Митко, и не може да съобщи нищо повече отъ онова, което е научилъ по-рано.

М. — Именно?

Р. — Че въ едно голѣмо сражение Митко и нѣколко други войници изчезнали, но дали е въ пленъ, или е избѣгалъ отъ фронта не се знае.

И. — Не, не. Не е въ пленъ. Това вече знаемъ.

Р. — Възможно е. Мжжътъ ми само това пише. — После: — А знаете ли какво се е случило съ госпожа Веса?

М. — Нѣщо лошо?

Р. — Много лошо. Нали стана милосърдна сестра въ питателния пунктъ при една гара? Единъ день като евакуирали ранени войници и офицери отъ фронта, докарали и мъжа ѝ, който току-що билъ произведенъ подполковникъ, но тежко раненъ и съ единъ кракъ. Другиятъ кракъ билъ отрѣзанъ.

М. — Господи!

И. — После?

Р. — После мжжътъ ѝ, щомъ я видѣлъ съвсемъ неочаквано предъ него като милосърдна сестра, попиталъ я на кого е оставила децата, и тя припаднала.

М. — Нима?